

Jaromír Nohavica – Kometa

Spatřil jsem kometu oblohou letěla
chtěl jsem jí zazpívat ona mi zmizela
zmizela jako laň u lesa v remízku
v očích mi zbylo jen pár žlutých penízků

Penízky ukryl jsem do hlíny pod dubem
až příště přiletí my už tu nebudem
my už tu nebudem ach pýcho marnivá
spatřil jsem kometu chtěl jsem jí zazpívat

O vodě o trávě o lese
o smrti se kterou smířit nejde se
o lásce o zradě o světě
a o všech lidech co kdy žili na téhle planetě

Na hvězdném nádraží cinkají vagóny
pan Kepler rozepsal nebeské zákony
hledal až našel v hvězdářských triedrech
tajemství která teď neseme na bedrech

Velká a odvěká tajemství přírody
že jenom z člověka člověk se narodí
že kořen s větvemi ve strom se spojuje
krev našich nadějí vesmírem putuje

Spatřil jsem kometu byla jak reliéf
zpod rukou umělce který už nežije
šplhal jsem do nebe chtěl jsem ji osahat
marnost mě vyslékla celého donaha

Jak socha Davida z bílého mramoru
stál jsem a hleděl jsem hleděl jsem nahoru
až příště přiletí ach pýcho marnivá
my už tu nebudem ale jiný jí zazpívá

O vodě o trávě o lese
o smrti se kterou smířit nejde se
o lásce o zradě o světě
bude to písnička o nás a kometě

La Comète

J'aperçus une comète qui traversait le ciel
Je voulais lui chanter quelque chose mais elle n'y était plus
Disparue comme une biche au bord de la forêt
Il m'en resta seulement quelques pièces dorées

Ces pièces, je les cachai sous un chêne dans la terre
La comète revenue, nous n'existerons plus,
Nous n'existerons plus, vanité de l'orgueil
J'aperçus une comète, voulus chanter pour elle

De l'eau de l'herbe de la forêt,
De la mort que l'homme n'acceptera jamais,
De l'amour, de la discorde et du monde,
De tout ce monde qui n'a jamais vécu que sur cette planète-ci

Les wagons carillonnent à la gare étoilée
Monsieur Kepler leur ménagea toutes les règles célestes
Regardant longuement le ciel dans ses longue-vues,
Il trouva des secrets jusque-là inconnus

Sur la nature, notre mère, grands secrets éternels
Qu'uniquement d'un homme, un homme peut être né
Que racines et branches en un arbre se relient
Sang de nos espérances dans l'espace chemine

J'aperçus une comète comme un vieux relief
De la main d'un artiste depuis longtemps éteint
Je grimpai vers le ciel désirant la toucher
Mais vanité me saisit, me dépouilla, me mit tout nu

David de Michel Ange, statue en marbre blanc,
Je me tenais debout, regardant vers là-haut
La comète revenue, nous n'existerons pas
Nous ne serons plus là, mais un autre lui chantera

Quelque chose sur l'eau, l'herbe et la forêt,
La mort que l'homme n'acceptera jamais,
L'amour, la discorde et le monde,
Ce sera une chanson sur nous et la comète